

A TÉMA EREDETE

Az emberi élet elmúlásának eseményéhez, a halálhoz kötődik a legtöbb embert izgató kérdés. Mi lesz velünk, amikor meghalunk? Azt még csak elfogadják azt emberek, hogy megöregsünk és a végén meghalunk, de mi történik azután? Ennyi volt az egész és vége mindennek? Amikor ezekre a nyugtalanító kérdésekre keressük a választ, akkor vissza kell mennünk egészen a kezdethez, a teremtéstörténethez, az Édenhez.

Alighogy megtörtént a Földön az élet megteremtése, máris felvetődött egy ellentmondó helyzet az ember előtt. Isten azt mondta az embernek: *„A kert minden fájáról bátran egyél. De a jó és gonosz tudásának fájáról, arról ne egyél; mert amely napon eszel arról, **bizony meghalsz.**”* (1Móz 2,16-17). Erre nemsokkal később jön a Kísértő, és azt mondta nekik: *„Csakugyan azt mondta az Isten, hogy a kertnek egy fájáról se egyetek? És mondá az asszony a kígyónak: A kert fájának gyümölcséből ehetünk; De annak a fának gyümölcséből, mely a kertnek közepette van, azt mondá Isten: abból ne egyetek, azt meg se illessétek, hogy meg ne haljatok.”* (1Móz 3,1-3). A Kísértő pedig azzal zárta a megtévesztő mondanivalóját, hogy azt mondta az asszonynak: *„**Bizony nem haltok meg;**”* (1Móz 3,4).

A tapasztalatlan emberpár teljesen belezavarodott ebbe a helyzetbe, elbizonytalanodott abban, hogy ezek után mit higgyen el. Isten azt mondta: *„bizony meghalsz”,* a Kísértő pedig azt, hogy *„bizony nem haltok meg”*. A Kísértő még oly módon is megpróbált hitelt adni az állításának és befolyásolni az embert, hogy azt mondta nekik, Isten csak azért mondta ezt nektek, mert nagyon jól tudja, *„hogy amely napon esztek abból, megnyilatkoznak a ti szemeitek, és olyanok lesztek mint az Isten: jónak és gonosznak tudói.”* (1Móz 3,5). Szinte

magunk előtt láthatjuk, amint ennek a közlésnek a hatására felcsillan az ember szeme, hiszen ők éppen ezt akarták, olyanok szeretnének lenni, mint az Isten. Ezért, ahelyett hogy Istennek hittek volna, és megkérdezték volna az elbizonytalanodásukban a Teremtőt, inkább a Kísértőnek hittek, és ettek a tiltott fának a gyümölcséből, először csak Éva, majd később Ádám is.

Nem sokkal később pedig *„mehallották az Úr Isten szavát, aki hűvös alkonyatkor a kertben járt... és ...Szólitá az Úr Isten az embert, és monda néki: Hol vagy?”* (1Móz 3,8-9). Ekkor már nyilvánvaló lett előttük, hogy a Kísértő által mondottak egyik része beteljesedett, mert valóban *„megnyilatkoztak mindkettőjüknek szemei és észrevették, hogy mezítelenek”* (1Móz 3,7). A megnyilatkozott szemükkel azonban nem olyat láttak meg magukon, mint amit vártak, hanem annak pontosan az ellenkezőjét, a meztelenné válásukat, amitől szégyen érzet és félelem uralkodott el bennük. Ez a félelem az Istentől való félelemben is kifejeződött, ezért amikor meghallották a hangját, akkor inkább elbújtak előle.

„És monda az Úr Isten: Ímé az ember olyanná lett, mint mi közülünk egy, jót és gonoszt tudván. Most tehát, hogy ki ne nyújtsa kezét, hogy szakasszon az élet fájáról is, hogy egyék, és örökké éljen: Kiküldé őt az Úr Isten az Éden kertjéből, hogy mívelje a földet, amelyből vétetett. És kiűzé az embert, és oda helyezé az Éden kertjének keleti oldala felől a Kerúbokat és a villogó pallas lángját, hogy őrizzék az élet fájának útját.” (1Móz 3,22-24).

Ez a két egymásnak ellentmondó kijelentés, ami ott az Édenben hangzott el, azóta is dilemma elé állítja az embereket. Melyik kijelentésnek higgyenek, az élet végén meghal vagy nem hal meg az ember? A halál bekövetkezésének pillanatában valóban elhagyja a testet egy

öntudatos lélek, amely a meghalt ember személyiségének minden képességével rendelkezik: él, mozog, érzékel mindent, gondolkozik, és cselekszik, és jobb esetben mindezt a Mennyben, Isten közelében teheti, tehát tovább él? Sajnos ma is inkább a Kísértő által mondottakat hiszi el a legtöbb ember. Sátán elhiteti velük, hogy csak a test hal meg, a lélek viszont nem, az örökké él, mert mindenáron azt akarja elhitetni, hogy neki van igaza, vagyis „*Bizony nem haltok meg*” (1Móz. 3,4).

Milyen jó volna, ha inkább Istennek hinnének az emberek, aki azt mondta: „*bizony meghalsz*”. Isten ezt az állítását azután sem változtatta meg, miután a Kísértő megpróbálta hitelteleníteni az ember előtt. Amikor lezajlott a történelem legszomorúbb párbeszéde Isten és az ember között, Isten újra megerősítette előző kijelentését. Ezért amikor valaki felteszi magának azt a kérdést: „Mi történik azzal, aki meghal, a lelke valóban felmegy a Mennybe, vagy rosszabb esetben a pokolba kerül?”. Isten az Igében teljesen egyértelmű választ ad erre: „*visszatérsz a földbe, mert abból vétettél: mert por vagy te, és ismét porrá leszel.*” (1Móz 3,19). Vagyis szó sincs arról, hogy nem fog meghalni, és a lelke tovább él. Ennek pedig mi tanúi lehetünk újra és újra amikor kimegyünk a temetőbe. Jó lenne megbízni Istenben és az Igéjében adott kinyilatkoztatásokban. Utasítsuk el magunktól a Kísértő mai magyarázatait, válaszoljunk Jézushoz hasonlóan azzal, „*mi van megírva, mint olvasod*” (Lk 10,26).